

תפ"ח (מרכז) 29921-04-16 - מדינת ישראל נ' שתילה אבו עיאדה

פלילי - חוק העונשין - עבירות ביטחון המדינה

var MareMakom = "תפח (מרכז) 29921-04-16 - מדינת ישראל נ' שתילה אבו עיאדה, תק-מח 2017(1),
{;p.IDHidden{display:none ;" (27/02/2017)28177

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 29921-04-16 מדינת ישראל נ' אבו עיאדה(עציר)

27 פברואר 2017

לפני:

כב' השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ, אב"ד כב' השופטת ליאורה ברודי, כב' השופט רמי אמיר

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשמת

שתילה אבו עיאדה (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד עודד קלר

ב"כ הנאשמת - עו"ד ג'לג'ולי

הנאשמת הובאה באמצעות שב"ס

מתורגמן לשפה הערבית

גזר דין

1. הנאשמת הורשעה לפי הודייתה בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. הסדר הטיעון כלל גם הסכמה לעניין העונש: מאסר בפועל של 16 שנים החל מיום מעצרה של הנאשמת, מאסר על תנאי, ופיצוי; כאשר לעניין שיעורו של הפיצוי לא הושגה הסכמה, והצדדים יטענו לעניין זה באופן חופשי.

2. ואלו עיקרי העובדות של כתב האישום המתוקן.

במהלך החודשים ספטמבר ואוקטובר 2015, התרחש גל של פעולות אלימות, מהומות והתפרעויות מצד ערבים ממזרח ירושלים ומיהודה ושומרון וערבים ישראלים, כלפי כוחות ביטחון ואזרחים יהודים. החל מתחילת אוקטובר 2015 חלה הסלמה, וזו התבטאה בריבוי פיגועי דקירה טרוריסטיים. המעשים שביצעה הנאשמת נעשו על רקע האמור לעיל.

הנאשמת ילידת 1993, תושבת כפר קאסם.

בתקופה הרלבנטית לכתב האישום עבדה הנאשמת באזור התעשייה "אפק" בראש העין, הנמצא בסמוך לכפר קאסם.

במהלך שנת 2015 או בסמוך לכך, ועל רקע הפעולות האלימות המתוארות לעיל, גמלה בליבה של הנאשמת החלטה לגרום למותם של יהודים באשר הם יהודים (להלן: "**התכנית**"). תחילה תכננה הנאשמת להוציא את התכנית בפועל במספר דרכים, בין היתר על ידי פיגוע באמצעות מטען חבלה או פיגוע ירי, אך לבסוף הוציאה לפועל את תכניתה על ידי פיגוע דקירה.

במהלך דצמבר 2015 החליטה הנאשמת להוציא את התכנית לפועל באמצעות שימוש במטען חבלה. לשם כך היא חיפשה ברשת האינטרנט הוראות לייצור מטען חבלה, ובהתאם להוראות, אף רכשה חומרים שנועדו להרכבת המטען. הנאשמת תכננה להניח את המטען באחת משתי מסעדות הנמצאות בסמוך למקום עבודתה. ואולם, הנאשמת לא הצליחה להרכיב את המטען למרות מספר ניסיונות הרכבה.

בהמשך לכך, במהלך מרץ 2016, החליטה הנאשמת להוציא לפועל את התכנית באמצעות פיגוע ירי. לשם כך פנתה לאדם אותו הכירה בעבודתה, וביקשה ממנו לספק לה כלי נשק אוטומטי, בתואנת שווא שהיא מעוניינת בכך לשם ביצוע ירי באוויר במהלך אירוע של חברתה. הנאשמת התקשרה לאותו אדם מספר פעמים, ואולם הוא לא הצליח לספק לה את הנשק האוטומטי והציע לספק לה אקדח. הנאשמת דחתה זאת מאחר שסברה שבאמצעות נשק אוטומטי, תוכל לגרום לפציעתם ומותם של רבים יותר. מספר ימים עובר ליום 3.4.16, נסעה הנאשמת לירושלים ובחנה את האפשרות לבצע את פיגוע הירי ברחובות ירושלים, אך חששה שלא תצליח לבצע זאת בשל נוכחות כוחות הביטחון, וכן חששה שלא תשיג את מטרתה ותהרוג בשגגה ערבים ולא יהודים. ביום 3.4.16, לאחר

שהאדם אליו פנתה חדל לענות לשיחותיה, הבינה הנאשמת שלא תוכל להוציא לפועל את התכנית באופן זה.

לאחר שהבינה שניסיונותיה לייצור מטען או להשיג נשק כשלו, החליטה הנאשמת להוציא לפועל את התכנית באמצעות פיגוע דקירה.

במטרה לעשות כן, הצטיידה הנאשמת ביום 3.4.16 בשני סכינים באורך להב של 18.5 ס"מ ו-19 ס"מ. היא הכניסה את הסכינים לכיס מכנסיה, מתחת לגלביה שלבשה, ויצאה מביתה שבכפר קאסם לכיוון אזור התעשייה בראש העין. בהגיעה לגדר אזור התעשייה, היא התפללה להצלחת הפיגוע, ולאחר סיום תפילתה השמידה את הטלפון הנייד שלה כדי שלא ניתן יהיה להתחקות אחריה. לאחר מכן עברה את הגדר, וטרה אחר קורבן יהודי מזדמן.

במקביל, יצאה המתלוננת, ילידת 1986, מפגישת עבודה שהתקיימה באזור התעשייה, והחלה ללכת לכיוון רכבה. הנאשמת הבחינה במתלוננת, ולאחר שהעריכה כי היא יהודייה, גמלה בליבה החלטה לגרום למותה. או אז, בשעה 13:00 או בסמוך לכך, שלפה הנאשמת את אחת הסכינים, הסתערה על המתלוננת, שצעדה לבדה, ודקרה אותה בידה השמאלית. המתלוננת ההמומה החלה לזעוק לעזרה ונאבקה בנאשמת עד שנפלה ארצה. בעודה שוכבת על הארץ, המשיכה המתלוננת להיאבק בנאשמת ובעטה בה, תוך שהנאשמת ממשיכה להניף את הסכין לעבר המתלוננת ומנסה לדקור אותה שוב ושוב. במהלך המאבק הצליחה הנאשמת לדקור את המתלוננת פעם נוספת באזור החזה.

המתלוננת הבחינה באדם נוסף שהגיע, והחלה לצעוק "היא דוקרת אותי". גם הנאשמת הבחינה באותו אדם, שהחל לרוץ לעברן על מנת לסייע למתלוננת, והנאשמת הסתובבה לעברו וניסתה לדקור גם אותו. האדם, אשר ניסה להדוף את הנאשמת, זרק לעברה אבן.

בעקבות זעקותיה של המתלוננת, נאספו במקום עוברי אורח וניסו ללכוד את הנאשמת. הנאשמת החלה לרוץ תוך שהיא מנופפת בסכין ומנסה לדקור את כל מי שנקלע בדרכה. לאחר מרדף קצר, הצליחו כמה מעוברי האורח ללכוד את הנאשמת, הם ריתקו אותה לגדר, והיא נפלה ארצה עד שנעצרה על ידי שוטרים שהוזעקו למקום.

כתוצאה מהתקיפה, נגרמו למתלוננת חבלות כדלקמן: חתך כ-5 ס"מ רוחבי באמה השמאלית, שריר חשוף עם קרע קטן, חתך מינורי בחזה בצד שמאל, ושפשוף בקדמת ברך ימין.

3. נציין, כי בראשית שמיעתו של תיק זה נשלחה הנאשמת לבדיקה אצל הפסיכיאטר המחוזי. בבדיקה זו נמצא כי הנאשמת אינה סובלת ממחלת נפש, היא כשירה לעמוד לדין ומסוגלת להבחין בין טוב לרע ובין מותר ואסור, וכך היה מצבה גם בעת ביצוע העבירה.

4. בטרם הטיעון לעונש הוגשה לפנינו הצהרת נפגע עבירה של המתלוננת, בצירוף תיעוד רפואי ותיעוד על טיפול נפשי. ההצהרה והמסמכים מציגים תמונה קשה של חרדה מתמשכת לעצמה ולבתה בכל מסגרות ומעגלי החיים, וכן אי נעימות רבה בשל צלקת שנותרה בגופה.

5. ב"כ הצדדים ביקשו אותנו לאמץ את הסדר הטיעון.

עמוד 3

ב"כ המאשימה עמד על חומרת העבירה ועל הפגיעה בערך המוגן של חיי אדם, שלמות הגוף ובטחון הציבור והפרט. הוא הדגיש את החומרה היתרה כאשר מדובר במניע לאומני גזעני, וכן את היותה של הנאשמת אזרחית המדינה שגמרה אומר לפגוע באזרחים אחרים של אותה מדינה. ב"כ המאשימה ציין כי במקרים אלו יש לתת בכורה לשיקולי הגמול והרתעת הרבים. כן ציין את התכנון המוקדם, ואת האכזריות והנחישות של הנאשמת, כמו גם את היותה אזרחית המדינה שהחליטה לפגוע באזרחי המדינה האחרים. עוד ציין כי הנאשמת לא הצליחה לממש את זממה רק בשל תושייה וגבורה של המתלוננת ושל עוברי אורח. לקולא עמד ב"כ המאשימה על העובדה שהנאשמת לקחה אחריות, הודתה והתחרטה על מעשיה, ואת היעדר העבר הפלילי.

לעניין הפיצויים הפנה ב"כ המאשימה לנזק הנפשי המשמעותי שנגרם למתלוננת, כפי שעולה מהצהרת קורבן העבירה; וכן הפנה אותנו לפסיקה בעניין שיעור הפיצוי במקרים דומים.

ב"כ הנאשמת ביקש אף הוא לאמץ את ההסדר, תוך שהדגיש את הודייתה של הנאשמת עוד בשלב החקירה במשטרה, וכבר בהזדמנות הראשונה בבית המשפט, ואת העובדה שחסכה מהמתלוננת להגיע לבית המשפט. עוד ציין כי הנאשמת היא צעירה ללא עבר פלילי, וכי משפחתה היא משפחה נורמטיבית המכבדת את החוק, ואין לבני המשפחה כל מעורבות בפלילים.

בנוגע לפיצוי, ציין הסנגור את המצב הסוציו-אקונומי הנמוך של הנאשמת, את העובדה שלא דובר בהליך הגישור על פיצוי משמעותי, והוסיף והטעים כי הוא מופתע מעתירת המאשימה לפיצוי גבוה.

6. שקלנו את טענות הצדדים, ואומנם נראה לנו לנכון לכבד את ההסדר אליו הגיעו.

עונש המאסר בפועל של 16 שנים הוא עונש משמעותי, ונותן מענה הולם לחומרת העבירה, לערך המוגן, ולצורך לומר את דברו של בית המשפט ודברה של החברה כי לא נסכין עם עבירות אלימות קשות כלפי יהודים כאשר הם יהודים. עוד מביא הדבר בחשבון את נסיבות הביצוע, שכללו תכנון מוקדם ונחישות מצד הנאשמת לביצוע זממה, וכן את הפגיעה הנפשית הקשה במתלוננת, אישה צעירה אשר ניסיון ההתנקשות בה מעיב על חייה באופן יום-יומי. מצד שני, יש בהסכמה העונשית כדי להביא בחשבון גם את השיקול של ההודייה וקבלת האחריות מצד הנאשמת, וגם את היעדרו של עבר פלילי.

הסדר הטיעון כולל גם הסכמה למאסר מותנה, אשר ישמש גורם מרתיע לעתיד.

מדובר אפוא בהסדר עונשי הולם וסביר.

7. הצדדים נותרו חלוקים, כאמור, בשאלת הפיצוי למתלוננת.

שמענו את טיעוניהם, ונראית לנו עמדת המאשימה, כי יש מקום להטיל פיצוי משמעותי לטובת המתלוננת.

הפיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין הינו, בעיקרו, פיצוי אזרחי; אף שגלומות בו גם תכליות של המשפט הפלילי, להביע את סלידתה של החברה ממעשה העבירה.

הפגיעה במתלוננת היא פגיעה משמעותית, בעיקר בהיבט הנפשי. יש להביא בחשבון את הכאב וסבל אותם סבלה ועודנה סובלת. נראה כי תידרש לטיפול נפשי גם בעתיד. השיקול של היעדר יכולת כספית של הנאשמת לו טען הסנגור, אינו שיקול רלוונטי לצורך קביעת סכום הפיצוי, כפי שנפסק לא אחת על ידי בית המשפט העליון. גם העובדה שלא דובר על שיעור הפיצוי בהליך הגישור, כפי שטען לפנינו הסנגור, איננו טעם להפחית מהפיצוי מתחת למקובל ולהולם בנסיבות העניין. במקרה דומה פסקנו פיצוי של 100,000 ₪ - תפ"ח 63711-10-15 מ"י נ' ורידאת (28.11.16).

8. סוף דבר, אנו גוזרים על הנאשמת את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 16 שנים החל מיום מעצרה, 3.4.16.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים, והתנאי הוא שלא תעבור כל עבירת אלימות מסוג פשע בתוך 3 שנים משחרורה.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים, והתנאי הוא שלא תעבור כל עבירת אלימות מסוג עוון בתוך 3 שנים משחרורה.

ד. אנו מחייבים את הנאשמת לפצות את המתלוננת בסך של 100,000 ₪.

הפיצויים יופקדו בקופת בית המשפט עד ולא יאוחר מיום 30.4.17.

הפרקליטות תעביר למזכירות את פרטי המתלוננת לצורך העברת התשלום לידיה.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

**ניתן והודע היום א' אדר תשע"ז,
27/02/2017 במעמד הנוכחים.**

רמי אמיר, שופט

ליאורה ברודי,
שופטת

השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ,
אב"ד